

6η του Δεκέμβρη του 2020: η εφήμερη απάντηση του κράτους στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008

Την πύλη για το τμήμα της περιοχής, έναν όγκο μπετόν, τη φρουρούσαν δύο σκοποί, που περνώντας εγκαινίασαν τη «λήψη» των συνηθισμένων «σωματικών μέτρων»: Με χτύπησαν με τη λόγχη τους δυνατά στα μηλίγγια, κροτάλισαν την κάννη του πιστολιού τους πάνω στο κλειδί του ώμου μου, σύμφωνα με το προοίμιο του νόμου του κράτους: Άρθρο 1: «**Εκαστον όργανον τάξεως οφείλει να δηλοποιεί εαυτό επισήμως ως εξουσίαν καθ' εαυτήν εις πάντα συλλαμβανόμενον** (εννοούν προφυλακιστέο), εξαιρέσει εκείνου, όπερ προβαίνει εις την σύλληψιν, καθ' όσον τούτο θέλει μετάσχει της ευτυχίας ταύτης, προβαίνον εις την λήψιν των κατά την ανάκρισιν απαιτουμένων σωματικών μέτρων». Κι ο ίδιος ο νόμος του Κράτους Άρθρο 1 λέει τα ακόλουθα: «Εκαστον όργανον τάξεως δύναται να τιμωρεί, οφείλει να τιμωρεί πάντα ένοχον παραβάσεως. Εις ουδέν όργανον παρέχεται ελευθερία εξαιρέσεως εκ της τιμωρίας, αλλά δυνατότης εξαιρέσεως εκ της τιμωρίας».

Heinrich Böll, *Το λυπημένο μου πρόσωπο*

Το δόγμα του σοκ, ο τρόμος μιας φονικής πανδημίας στα χέρια του κράτους. Ο ένας νόμος πίσω από τον άλλο: απαγόρευση συγκεντρώσεων άνω των 3 ατόμων και διαδηλώσεων σε όλη την επικράτεια, απαγόρευση απεργιών, λεηλασία των εργασιακών δικαιωμάτων, απαγόρευση κίνησης στους δρόμους, πρόστιμο σε όσους/ες προσπαθούν να αναπνεύσουν. Η άγρια καταστολή στους δρόμους, μηχανοκίνητες συμμορίες ντοπαρισμένων φονιάδων, αύρες και κρότου-λάμψης, ξυλοδαρμοί και άφθονος Covid-19 στα στοιβαγμένα κελιά της δημοκρατίας. Σε μια πραγματικότητα γενικευμένης ανεργίας, απολύσεων –που κανείς δεν μαθαίνει ότι έγιναν–, φτώχειας και μιζέριας. Σε αυτές τις συνθήκες η ακροδεξιά κυβέρνηση παίρνει την εκδίκηση του κράτους για την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, αλλά και την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Οι εκπρόσωποι του κράτους: άτομα που βρέθηκαν στη διαχείριση της εξουσίας είτε ως επίγονοι μιας άγιας οικογένειας είτε ως εξ επαγγέλματος αργόμισθοι πολιτικοί υπηρέτες του εφοπλιστικού και χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου άμα τω πέρατι της φώτισής τους σε κάποια σχολή και οι οποίοι δεκαετίες σιτίζονται στον σταύλο της αμερικάνικης πρεσβείας...

Χτυπούσαν οι σειρήνες κι αυτό έλεγε πως θα πλημμύριζαν οι δρόμοι από χιλιάδες ανθρώπους με συγκρατημένη ευτυχία στα πρόσωπα –γιατί ήταν διαταγή σκολώντας τη δουλειά να μην εκδηλώνουν πολύ μεγάλη χαρά, αφού αυτό θα σήμαινε πως είναι βάρος η δουλειά, αντίθετα πιάνοντας δουλειά έπρεπε να επικρατεί αλαλαγμός χαράς, αλαλαγμός χαράς και τραγούδι...

Heinrich Böll, *Το λυπημένο μου πρόσωπο*

Το κράτος είναι παντού. Η δυσμενής μετάθεση, η ΕΔΕ, η απόλυση –εδώ και χρόνια– στον ιδιωτικό τομέα γίνονται στοιχείο της καθημερινότητας. Μεθοδεύουν τον εθισμό στην «κανονικότητα» της επιτήρησης, του ελέγχου, της πειθάρχησης. Προϋπόθεση η στοχοποίηση, η δίωξη όσων αντιστέκονται –ακόμη κι όταν ανοίγουν ένα πανό ή μοιράζουν μια προκήρυξη... Την ίδια στιγμή που οι συνάδελφοι στον κλάδο του εμπορίου στα σουπερ μάρκετ, δουλεύουν εξαντλητικά δεκάωρα, εργάτες στις κατασκευές και εργαζόμενοι οδηγοί δικύκλου δολοφονούνται σε εργατικά δυστυχήματα, εκατοντάδες νοσούν στα συσκευαστήρια, δουλεύοντας μέχρι να πέσουν. Την ίδια στιγμή που δεκάδες χιλιάδες βρίσκονται σε αναγκαστική αναστολή εργασίας, σε κλάδους, όπως η ιδιωτική εκπαίδευση, η πληροφορική, τα ΜΜΕ, πολλοί συνεχίζουν –αν και είναι σε αναστολή– να δουλεύουν για τα αφεντικά και να πληρώνονται με 500 ευρώ, τη φιλανθρωπία του επιδόματος από το κράτος...

Αυτοί που έσπειραν και σπέρνουν εκατόμβες θανάτου αρνούμενοι να κάνουν προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών, να ανοίξουν ΜΕΘ και ΜΑΦ, να γίνουν μαζικά τεστ, να σταματήσει η διασπορά του ιού, καθώς το μόνο τους μέλημα είναι η παχυλή επιδότηση των κρατικοδίαιτων αφεντικών των ιδιωτικών νοσοκομείων. Αυτοί, λοιπόν, οι υπηρέτες του κεφαλαίου, που υποκλίθηκαν στην ΤUI και συνολικά στην ιερή αγελάδα της τουριστικής βιομηχανίας, αρνούμενοι να επιβάλουν στις εταιρείες αυτές την υποχρεωτική εξέταση των πελατών τους για Covid-19. Έρχονται τώρα με τη συνδρομή των μέσων μαζικής εξαπάτησης να υψώσουν τη σημαία του μικροαστισμού: το εμβόλιο θα σε σώσει... Έρχεται... Όλα τελειώνουν...

Η φενάκη και το ψιμύθιο της πιο σκληρής μεταπολεμικής πραγματικότητας είναι μπροστά μας. Η γενικευμένη φτώχεια και η ανεργία δεν μπορεί να κρυφτεί. Η λύση δεν μπορεί να ανατεθεί στην κάλπη. Να μην αναζητήσουμε την ελπίδα σε αυτούς που «διεκδικούν», τις μέρες της πιο άγριας καταστολής, έκτακτα επιδόματα στους μηχανισμούς καταστολής, υπογράφοντας ξανά και ξανά δηλώσεις νομιμοφροσύνης...

Ο κίνδυνος της αποδοχής της ήττας, η διάχυση του τρόμου, ο φόβος μπροστά στους ένστολους δολοφόνους δεν πρέπει να περάσει...

Η συζήτηση με τις/ους συναδέλφους στους χώρους δουλειάς, η παραμονή μας σε αυτούς ακόμη και σε συνθήκες καταναγκαστικής τηλεργασίας, η οργάνωση του εργατικού αγώνα από τα κάτω κόντρα σε αφεντικά και κράτος, η ανιδιοτέλεια και η ταξική αλληλεγγύη ανοίγουν τους δρόμους της αντίστασης και των νικηφόρων αγώνων, που κρατάνε αναμμένη τη φωτιά στον κάμπο.

Ο Δεκέμβρης του 2008 δεν ήταν εικόνα στις ειδήσεις
Το Πολυτεχνείο του 1973 δεν ήταν γιορτή
Αντίσταση Αυτοοργάνωση Ταξική Αλληλεγγύη
Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ & ΑΝΕΡΓΩΝ

στην ιδιωτική εκπαίδευση

erganidekp@riseup.net www.erganidekp.wordpress.com